

Arrest

nr. 300 755 van 29 januari 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. JANSSENS
Duboisstraat 43
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 11 september 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 augustus 2023 tot weigering verlenging tijdelijk verblijf.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. CETINKAYA loco advocaat P. JANSSENS en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 maart 2004 dienen de ouders van de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 13 mei 2004 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

1.3. Op 14 januari 2011 treedt de verzoekende partij in het huwelijk met dhr. B.B., in het bezit van een B-kaart. De twee jongste kinderen van de verzoekende partij, met name B.A. en B.Y., werden door dhr. B.B. erkend en hebben derhalve een verblijfsrecht in functie van hun vader.

1.4. Op 30 december 2016 dient de verzoekende partij een aanvraag in op grond van de artikelen 10 en 12bis, §1, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), in functie van haar huwelijk met de in België verblijfsgerechtigde B.B.

1.5. Op 28 augustus 2018 verkrijgt de verzoekende partij een A-kaart.

1.6. Op 5 mei 2020 wordt de echtscheiding tussen de verzoekende partij en dhr. B.B. uitgesproken.

1.7. Op 27 januari 2021 wordt het tijdelijk verblijfsrecht van de verzoekende partij verlengd op grond van de artikelen 9 (9bis) en 13 van de Vreemdelingenwet waarbij een toekomstige verlenging wordt gekoppeld aan de voorwaarde van onder meer het niet afhankelijk zijn van de openbare overheden/stappen zetten richting onafhankelijkheid van de openbare overheden.

1.8. Op 19 oktober 2021 wordt het verblijfsrecht verlengd.

1.9. Op 8 augustus 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering verlenging tijdelijk verblijf. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Het tijdelijk verblijf van betrokkene, geldig tot 14/08/2022 waarvan betrokkene houder is in toepassing van de artikelen 9 (9 bis) en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006, kan niet verder verlengd worden.

Betrokkene diende op 30/12/2016 een verblijfsaanvraag in op basis van artikelen 10 en 12bis §1, 3° van de wet van 15/12/1980, dit op basis van haar (toenmalige) echtgenoot, dhr. B.B. (...)(RR(...), hierna de referentiepersoon). Zij werd per onze instructie op 31/10/2017 in het bezit gesteld van een bijlage 15bis en erna van een attest van immatriculatie. Vervolgens verkreeg zij op 28/08/2018 haar eerste A-kaart op basis van artikel 10, geldig tot 14/08/2019. Op 13/08/2020 maakte onze dienst een hoorrecht op waarin wij betrokkene informeerden dat wij overwogen haar verblijfsmachtiging in te trekken omdat zij niet meer samenwoonde met de referentiepersoon. Daarenboven konden wij op dat moment uit de gegevens van het Rijksregister al opmaken dat betrokkene en referentiepersoon sinds 05/05/2020 uit het echt waren gescheiden (Uitspraak door de Rechtbank van eerste aanleg Antwerpen op 12/02/2020, overgeschreven op 09/06/2020). Op 27/01/2021 maakte onze dienst op basis van de voorgelegde stukken en elementen in het dossier instructies op waarin wij aan betrokkene haar verblijfsmachtiging niet meer verlengen op basis van art. 10 maar op basis van artikelen 9(bis) en 13 daar zij geen gezinscel/verwantschap meer had met de referentiepersoon. De aan haar gestipuleerde voorwaarden zijn:

- *Geen inbreuken plegen op de openbare orde/nationale veiligheid*
- *Niet meer afhankelijk zijn van de openbare overheden/stappen zetten richting onafhankelijkheid van de openbare overheden*
- *Wil tot integratie*

Op 08/02/2021 ontvangt zij op basis hiervan haar A-kaart, geldig tot 14/08/2021.

Op 19/10/2021 maakt onze dienst, op basis van deze stukken en de elementen in het dossier, alsnog een instructie op om het verblijf van betrokkene nogmaals te verlengen met dezelfde voorwaarden. Deze instructie bevatte de volgende info: “Bij een volgende vraag tot verlenging van de verblijfskaart zal een grondige evaluatie gemaakt worden van de evolutie in de arbeidssituatie/bestaansmiddelen van het gezin.” Op 25/11/2021 wordt zij in het bezit gesteld van een A-kaart, geldig tot 14/08/2022.

Op 11/08/2022 ontvangt onze dienst de aanvraag tot verlenging van de kaart van betrokkene. Deze aanvraag tot bevat de volgende documenten:

- uittreksel van het strafregister van betrokkene dd. 11/08/2022, blanco*
- inschrijvingsbewijs Hulpkas voor ziekte- en invaliditeitsverzekering dd. 19/07/2022*
- kopie van een mail dd. 06/07/2022 van Atlas Integratie en Inburgering met de info dat zij een nieuwe trajectbegeleider kreeg*
- lessenrooster omtrent het integratietraject met startdatum 08/09/2022 en einddatum 05/12/2022*

Op basis van deze informatie maakt onze dienst op 12/10/2022 een hoorrecht op, waarin wij betrokkene informeerden dat zij, op basis van de voorgelegde stukken, niet voldeed aan de voorwaarden van haar verlenging tot verblijf: "Een van de aan u gestipuleerde voorwaarden is: 'niet meer afhankelijk zijn van de openbare overheden/stappen zetten richting onafhankelijkheid van de openbare overheden'. U legt echter niets voor van die aard.

In het kader van een onderzoek van uw dossier en in het bijzonder op basis van artikel 13§3 lid van de wet van 15.12.1980 waarin staat: "§3 De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een bepaalde tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België: 1° indien hij langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft; 2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

Wanneer de in het eerste lid bedoelde vreemdeling vergezeld of vervoegd werd door een in artikel 10, §1, eerste lid, 4° tot 7° bedoeld familielid, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van betrokkene, de duur van zijn verblijf op het grondgebied van het Rijk, het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van oorsprong."

Verder bevatte onze instructie nog de volgende informatie:

"Gelieve ons de volgende documenten te bezorgen:

Bewijzen van de bestaansmiddelen van betrokkene met betrekking tot de laatste 12 maanden (laatste aanslagbiljet, loonfiches, arbeidscontract, vb. loonfiche 281.20, rekeninguittreksels, meest recent afgesloten boekhoudkundige balans, pensioenfiche,...) Indien betrokkene een werkloosheidsuitkering/leefloon geniet: bewijzen dat zij actief op zoek is naar werk: sollicitatiebewijzen, evaluaties van gevolgde opleiding/trajectbegeleiding naar werk,...).

Een recent attest van het OCMW dat aangeeft of betrokkene al dan niet OCMW steun geniet.

Op 24/11/2022 ontvangt onze dienst in respons hierop het volgende document:

-attest van het OCMW op naam van betrokkene dd. 12/09/2022 waaruit blijkt dat zij vanaf oktober 2021 en tot op moment van afgifte van dit attest equivalent leefloon genoot, ten bedrage van +- 1380 tot +- 1530 euro.

-2 papieren rekeninguittreksels van een betaling van 13,93 euro (dd. 19/07/2022) en 11 euro (25/07/2021) + briefje van de bank op naam van betrokkene "in bijlage de stand op 19/10/2021 na de verrichtingen, uitgevoerd op uw rekening(en)". Hieruit blijkt dat zij ook 07/2021 een storting heeft ontvangen van het OCMW en het tussentijds saldo van haar rekening op 1205,04 euro staat.

-hetzelfde reeds voorgelegde lessenrooster omtrent de start van het integratietraject

-hetzelfde reeds voorgelegde inschrijvingsbewijs Hulpkas voor ziekte- en invaliditeitsverzekering

-2 schoolattesten op naam van de kinderen A. (...) °2008 en A/ (...) °2006 (dd. 07/09/2022)

-screenshot van het e-loket van de verlengingsaanvraag van betrokkene, waarin betrokkene aangeeft 'dat zij een B-kaart wenst'

-medisch document dd. 04/08/2022, aangevraagd op 27/09/2022 omtrent een zorgtraject van betrokkene

Onze dienst ontvangt op 19/12/2022 nog bijkomende documenten:

-hetzelfde reeds voorgelegde attest van het OCMW op naam van betrokkene dd. 12/09/2022

-aanslagbiljet dd. 13/09/2022 op naam van betrokkene omtrent de inkomsten van 2021 waaruit blijkt dat zij 1880 euro dient te ontvangen van de FOD Financiën

-foto's van in totaal 19 papieren rekeninguittreksels van verschillende betalingen. Dit betreft verschillende verrichtingen.

Onze dienst ontvangt op 23/02/2023 nog bijkomende mail als rappel:

-hetzelfde reeds voorgelegd attest van het OCMW op naam van betrokkene dd. 12/09/2022, met de info dat zij t.e.m. 01/03/2023 nog steeds leefloon genoot

Onze dienst ontvangt op 24/05/2023 nog bijkomende mail als rappel:

-hetzelfde reeds voorgelegd attest van het OCMW op naam van betrokkene dd. 12/09/2022, met de info dat zij t.e.m. 01/03/2023 nog steeds leefloon genoot

Tot op heden heeft onze dienst geen andere documenten ontvangen.

Gezien betrokkene op basis van dit attest van oktober 2021 en minstens t.e.m. mei 2023 ten laste was van de openbare overheden, concludeert onze dienst dat zij al geruime tijd en tot op heden niet voldoet aan één van de basisvoorwaarden tot verlenging van haar machtiging tot verblijf. De voorgelegde stukken geven ons eveneens onvoldoende informatie dat zij de nodige stappen heeft gezet om niet (meer) ten laste te vallen van de openbare overheden.

Het feit dat het attest van het OCMW tot 2 keer toe opnieuw door de gemeente bij wijze van rappel wordt doorgestuurd, doet immers geen afbreuk aan onze vaststelling, wel integendeel. Uit de communicatie van de gemeente blijkt dat betrokkene de gemeente contacteerde omtrent het lopende onderzoek. Bijgevolg gaan wij er vanuit dat zij wel degelijk op de hoogte was van het onderzoek naar de mogelijke beëindiging van haar verblijfsmachtiging. Uit gegevens die door een externe dienst werden toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat betrokkene in april en mei 2023 nog steeds leefloon heeft ontvangen. Gezien betrokkene geen stukken voorlegde waaruit wij kunnen concluderen dat zij niet meer ten laste valt van de openbare overheden, stellen wij - bij gebrek aan bewijs dat het tegendeel zou bewijzen - dat dit nog steeds het geval moet zijn. Bijgevolg stellen wij vast dat zij geruime tijd en tot op heden niet voldoet aan de voorwaarden tot verlenging van haar verblijfsmachtiging. Wij concluderen ook dat wij sinds haar meest recente aanvraag tot verlenging van haar verblijfsmachtiging geen enkel bewijs hebben ontvangen dat betrokkene ook maar één stap zou hebben gezet richting onafhankelijkheid van de openbare overheden, of ons heeft ingelicht waarom dit absoluut niet mogelijk zou kunnen zijn.

De papieren rekeninguittreksels en de info van de bank van betrokkene kan ons geen verdere informatie verschaffen, en geeft ons ook geen zicht of zij eventueel voor een bepaalde periode geen leefloon meer zou hebben ontvangen. Wij kunnen enkel uitmaken dat zij meerdere (kleine) betalingen deed in grootwarenhuizen en andere winkels, en dat zij ooit een storting heeft ontvangen van het OCMW. De aard van de rest van de uittreksels kon echter niet altijd worden achterhaald gezien de mededelingen niet voldoende leesbaar zijn voor onze dienst. Deze uittreksels geven ook aan dat er af en toe bedragen werden gestort, waarvan de aard eveneens niet altijd kon worden achterhaald. Wij menen wel een betaling van het groeipakket te lezen. Echter, een ontvangen bedrag van het groeipakket is geen bewijs dat betrokkene niet meer ten laste zou vallen van de openbare overheden, laat staan dat zij stappen zet om niet meer ten laste te vallen. Ze bevatten immers geen (leesbare) informatie over een mogelijke tewerkstelling waardoor betrokkene niet meer ten laste zou kunnen vallen. Wij kunnen dit niet in aanmerking nemen in onze analyse. Deze stukken doen geen afbreuk aan onze vaststelling. Het is onduidelijk wat exact wordt bedoeld met deze stukken, verdere informatie werd ons immers niet meegedeeld. Het aanslagbiljet kan ons ook geen verdere informatie verschaffen: hieruit blijkt eveneens niet dat zij op dit moment niet meer ten laste zou vallen van de openbare overheden of dat zij concrete stappen zette om dit niet meer te doen. Dit geeft enkel aan dat zij inzake haar inkomsten van 2021 nog een bedrag moet terugkrijgen van FOD Financiën. Dit kunnen wij niet in aanmerking nemen.

Overeenkomstig het tweede lid van art. 13, §3 dient ook rekening gehouden te worden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, de duur van haar verblijf op het grondgebied van het Rijk, het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met haar land van herkomst. Daartoe werd betrokkene eveneens uitgenodigd in ons hoorrecht dd. 12/10/2022.

Het feit dat betrokkene in respons op ons hoorrecht dd. 12/10/2022 in totaal slechts 2 originele stukken (ni. de mail van Atlas en 2 keer hetzelfde lessenrooster) voorlegde omtrent haar integratie/maatschappelijke oriëntatie en Nederlandse lessen, stelt onze dienst niet in staat om haar op die basis verder te machtigen tot verblijf. Onze dienst beweert niet dat betrokkene de Nederlandse les/cursus tot maatschappelijke oriëntatie niet heeft gevolgd. Dit zijn louter bewijzen van integratie die mogen verwacht worden van elke vreemdeling die zich in het Rijk wil vestigen. Een inburgeringscursus is een minimale (en vaak bij wet verplichte!) inspanning die van een vreemdeling mag verwacht worden die zich in België wenst te vestigen, en is dus evenzeer geen bewijs van een bijzondere band of integratie met België. Betrokkene toont op geen enkele manier aan wat zij met deze eventueel verworven kennis heeft (willen) verwezenlijken in het Rijk. Ook het feit dat in het administratief dossier een blanco strafregister en een attest van de ziektekostenverzekering zit, doet geen afbreuk aan onze vaststelling en geeft ons geen informatie dat zij niet (meer) ten laste zou vallen van de openbare overheden. noch geeft het blijk van een bijzondere band of integratie met België.

Het voorgelegde medisch document kunnen wij ook niet in aanmerking nemen om haar verder te machtigen tot verblijf. De informatie op dit document is immers karig, en meer duiding heeft onze dienst niet ontvangen. Indien zij wenst om op basis van medische redenen gemachtigd te worden tot verblijf, dient zij hiervoor in de wet uitgestippelde procedure te volgen.

Betrokkene legt in navolging van onze instructie 12/10/2022 een schoolattest voor van 2 van haar kinderen. Het recht op onderwijs is echter geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het recht op onderwijs strekt er niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140). Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Betrokkene verblijft op dit moment sinds onze instructie dd. 31/10/2017 omtrent haar verblijfsaanvraag art. 10 in buitengewone omstandigheden al meer dan 5 jaar in België na de afgifte van de bijlage 15bis. Uit consultatie van het Rijkregister blijkt dat betrokkene hier voordien in het verleden geruime tijd, al dan niet vanuit legaal verblijf, heeft verbleven. In hoeverre een gebrek aan familiale, culturele of sociale banden met het land van herkomst, betrokkene in de weg zou staan terug te keren naar het land van herkomst, blijkt evenmin uit het dossier. Betrokkene heeft in navolging van ons hoorrecht dd. 12/10/2022 niets daarvan voorgelegd. Betrokkene gaf ons geen concrete bewijzen/informatie dat het voor haar onmogelijk is om terug te keren naar het land van herkomst. Het feit dat zij voor haar aanvraag gezinshereniging meerdere asielaanvragen indiende die telkens werden geweigerd, geeft ons immers geen concrete informatie waarom zij op dit moment geen familiale, culturele of sociale banden meer met haar land van herkomst zou kunnen hebben. Verder geeft zij niets aan over waarom het voor haar volstrekt onmogelijk is om terug te keren naar haar land van herkomst.

Los van haar relatief lange verblijf in België concluderen wij ook dat zij het grootste deel van haar leven doormaakte in haar land van herkomst, ni. Servië. Er werden geen stukken voorgelegd die staven waarom betrokkene op termijn niet in haar land van herkomst zou kunnen verblijven om daar het leven opnieuw op te nemen. Gezien haar lange levensloop in het land van herkomst acht onze dienst het niet onmogelijk dat zij aldaar het leven terug kan opbouwen, en/of zich daar voor een korte période terug kan vestigen. Wij gaan er bij gebrek aan bewijzen die het tegendeel aantonen vanuit dat zij haar moedertaal nog steeds machtig moet zijn. Er worden geen elementen naar voor gebracht waarom zij niet meer zou kunnen aarden op een andere plek en/of in het land van herkomst. Indien betrokkene dit wenste in te roepen, had zij dit op actieve wijze moeten toelichten/aantonen, wat zij naliet te doen.

Zij zou cf. het Rijkregister hier in het verleden ook hebben verbleven bij dhr. S. (...). Volgens de informatie uit het Rijkregister stond zij onder deze persoon geregistreerd als dochter. Deze registratie werd 3 jaar erna gesupprimeerd uit het Rijkregister en is op dit moment niet meer aan de orde. Informatie over deze aard en mogelijke hechtheid van de band t.o.v. dhr. S. (...) worden niet ingeroepen. Bijgevolg kunnen wij dit niet in aanmerking nemen. Andere familiale banden worden niet ingeroepen of voorgelegd.

Betrokkene verblijft hier samen met haar kinderen E. (...) (°2004), A. (...) (°2006), A. (...) (°2008), en Y. (...) (°2009). Op basis van de voorgelegde stukken concluderen wij dat de aard en hechtheid van de gezinsband (waarnaar wij verwezen in ons hoorrecht dd. 12/10/2022) van betrokkene tegenover haar gezinsleden niet wordt toegelicht. Onze dienst beweert niet dat betrokkene absoluut geen band kan hebben met haar inwonende kinderen, noch dat zij dat niet zou mogen onderhouden. Er wordt in respons op ons hoorrecht gewoonweg geen informatie hieromtrent meegedeeld waardoor wij heden kunnen concluderen dat de aard en de hechtheid van de gezinsband van betrokkene met haar gezinsleden haar in die mate verder kan machtigen tot verblijf. Het feit dat zij hier met haar 4 kinderen samen verblijft, doet geen afbreuk aan meermaals gestipuleerde basisvoorwaarde omtrent niet ten laste te vallen of stappen te zetten om niet meer ten laste te vallen van de openbare overheden. De kinderen verkregen inmiddels alien onbeperkt verblijf. Dit betekent eveneens niet dat wij betrokkene op basis daarvan verder moeten machtigen tot beperkt -laat staan onbeperkt- verblijf. De verblijfsmachtiging van de kinderen komt met onze beslissing op geen enkele manier in het gedrang.

Er ligt niets voor waaruit zou moeten blijken dat er sprake zou zijn van een uitzonderlijke afhankelijkheidsrelatie met één, meerdere en/of zelfs allé van haar familieleden, waardoor een eventuele schending van artikel 8 EVRM met betrekking tot één van deze familieleden dan ook niet aannemelijk wordt gemaakt. Betrokkenes gezins- en familieleden kunnen België in- en uitreizen en kunnen dan ook contact met haar onderhouden in Servië dan wel een ander land en/of dit contact verzorgen via de moderne communicatiemiddelen. De leeftijd van de kinderen varieert van +-13 jaar naar +- 19 jaar. Gezien

de leeftijd van de kinderen achten wij het niet onmogelijk dat de moderne communicatiemiddelen kunnen worden gebruikt om het contact te onderhouden.

Gezien de kinderen intussen alien gemachtigd werden tot onbeperkt verblijf, kunnen zij haar komen bezoeken in het land van herkomst of in het buitenland in het algemeen. Er worden geen elementen naar voor gebracht waarom dit niet mogelijk zou zijn. Ook het medische document geeft onze dienst geen doorslaggevende informatie waaruit kan blijken dat betrokkene niet kan reizen. Indien betrokkene verblijf wenst op basis van een andere reden, dient zij daarvoor de in de wet uitgestippelde procedure te volgen.

Let wel: de (minderjarige) kinderen zijn echter op geen enkele manier verplicht om België te verlaten om hun moeder te vergezellen, dit is de verantwoordelijkheid van de ouders om deze kwestie te overwegen. Bijgevolg is het geen verplichting dat de kinderen hun vertrouwde omgeving zouden moeten verlaten. Gezien er een deel van de kinderen intussen meerderjarig zijn, kunnen zij bijv. voor een korte période ofwel de zorg eventueel overnemen, ofwel meereizen met betrokkene. Onze dienst concludeert dat de veiligheid en het emotionele welzijn van de kinderen niet dusdanig wordt bedreigd of verstoord wanneer betrokkene zich voor een korte période naar het buitenland zou begeven om een verblijfsaanvraag (al dan niet gezinshereniging) in te dienen via de wet voorziene procedure. Immers, niets daarvan wordt voorgelegd. Bijgevolg lijkt het ons een redelijke overweging dat de kinderen, zij het voor een korte période, zich eventueel mee kunnen verplaatsen met hun moeder.

Betrokkene voldoet om deze redenen niet aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarden. Het tijdelijk verblijf kan dan ook niet verlengd worden.

Ik zou u willen vragen in voorkomend geval over te gaan tot de afvoering wegens verlies van verblijfsrecht overeenkomstig artikel 12, 5° van het koninklijk besluit van 16 juli 1992."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsplicht zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. In wat kan beschouwd worden als een tweede, derde en vierde middel voert de verzoekende partij respectievelijk de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 8 van het EVRM en van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

De verzoekende partij licht haar middelen onder meer toe als volgt:

"Verzoekster begrijpt niet waarom verwerende partij tot deze conclusie komt en wenst te reageren op de bestreden beslissing.

III. 1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier.

Dat het zeer duidelijk is dat verwerende partij onzorgvuldig was in het dossier van verzoeker en dit dossier niet zorgvuldig heeft onderzocht bij het nemen van haar beslissing!

Eerst en vooral verblijft verzoekster reeds lange tijd op het Belgische grondgebied. Oorspronkelijk vluchtte verzoekster, op minderjarige leeftijd, samen met haar ouders naar België. Verzoekster is opgegroeid in België. Zij verblijft reeds minstens de helft van haar leven in België. Haar ouders hebben tevens steeds in België gewoond. Stellen dat haar verblijf in Servië niet opweegt tegen haar verblijf in België is dan ook zeer kort door de bocht. Minstens verblijft verzoekster de helft van haar leven in België en heeft zij omwille van haar vlucht alle banden in Servië verloren. Zij is sinds haar vlucht ook niet meer teruggekeerd naar Servie. Zij heeft niemand die haar kan opvangen, ook niet tijdelijk.

Vervolgens meent verwerende partij ook dat verzoekster haar kinderen kan achterlaten, ondanks het feit dat zij de meerderjarige leeftijd nog niet bereikt hebben. De opvoeding in de nabijheid kan perfect vervangen worden door de opvoeding via moderne communicatiemiddelen, en dit terwijl verzoekster het exclusief ouderlijk gezag heeft gekregen via de familierechtbank. Men gaat er volledig aan voorbij dat verzoekster de enige is in het gezin die voor de kinderen zorgt (zie infra).

Tenslotte werd in het dossier van verzoekster geen bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Indien men van mening was dat verzoekster naar Servië kon/kan terugkeren, had men verzoekster tevens een bevel om het grondgebied te verlaten können betekenen.

Verwerende partij weigert rekening te houden met alle elementen in het dossier van verzoekster.

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld." 1

Verzoekster vormt tot op heden een gezinscel met haar kinderen. Zij heeft jaar en dag en helemaal alleen alle zorg en onderhoud voor haar kinderen op zich genomen. Het is alles behalve redelijk om te stellen dat minderjarige kinderen hier zonder hun moeder kunnen verblijven temeer daar het kind dat net meerderjarig is geworden ook niet meer samenwoont op het adres van moeder en minderjarige kinderen. Dit is een absolute schending van het redelijkheidsbeginsel.

Het tart ook elke verbeelding dat een moeder van haar minderjarige kinderen wordt weggetrokken en van hen gescheiden wordt, terwijl zij net de enige is waarop ze kunnen terugvallen en die voor hen kan zorgen. Stellen dat zij na ettelijke jaren van verblijf hier zomaar kan terugkeren en de zorg voor haar kinderen via communicatiemiddelen ter harte kan nemen schendt meerdere beginselen van behoorlijk bestuur.

Het tart elke verbeelding dat een moeder van haar minderjarige kinderen wordt weggetrokken om naar haar land van herkomst, waar ze zelf reeds bijna 20 jaar niet meer heeft verbleven, terug te keren.

Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing onredelijk, niet te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

(dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden)

In de beslissing wordt gesteld dat:

"betrokkene verblijft hier samen met haar kinderen E. (...) (°2004), A. (...) (°2006), A. (...) (°2008) en Y. (...) (°2009). Op basis van de voorgelegde stukken concluderen wij dat de aard en hechtheid van de gezinsband (waarnaar wij verwezen in ons hoorrecht dd. 12/10/2022) van betrokkene tegenover haar gezinsleden niet wordt toegelicht. Onze dienst beweert niet dat betrokkene absoluut geen band kan hebben met haar inwonende kinderen, noch dat zij dat niet zou mogen onderhouden. Er wordt in respons op ons hoorrecht gewoonweg geen informatie hieromtrent meegedeeld waardoor wij heden kunnen

concluderen dat de aard en de hechtheid van de gezinsband van betrokkene met haar gezinsleden haar in die mate verder kan machtigen tot verblijf. Het feit at zij hier met haar 4 hinderen samen verblijft, doet geen afbreuk aan meermaals gestipuleerde basisvoorwaarde omtrent niet ten laste te vallen of stappen te zetten om niet meer ten laste te vallen van de openbare overheden. De hinderen verkregen inmiddels alien onbeperkt verblijf Dit betekent eveneens niet dat wij betrokkene op basis daarvan verder moeten machtigen tot beperkt - laat staan onbeperkt - verblijf. De verblijfsmachtiging van de kinderen komt met onze beslissing op geen enkele manier in het gedrang.

Er ligt niets voor waaruit zou moeten blijken dat er sprake zou zijn van een uitzonderlijke afhankelijkheidsrelatie met één, meerdere en/of zelfs alle van haar familieleden, waardoor een eventuele schending van artikel 8 EVRM met betrekking tot één van deze familieleden dan ook niet aannemelijk wordt gemaakt. Betrokkenes gezins- en familieleden kunnen België in- en uitreizen en kunnen dan ook contact met haar onderhouden in Servië dan wel een ander land en/of dit contact verzorgen via de moderne communicatiemiddelen. "

Het is zeer kort door de bocht om te stellen dat een moeder haar (al dan niet) minderjarige kinderen kan achterlaten temeer daar er geen rekening mee wordt gehouden dat de vader van de kinderen al jarenlang uit beeld is, veroordeeld werd voor intrafamiliaal geweld en op geen enkel vlak de zorg en opvoeding op zich kan nemen.

Uitsluitend verzoekster draag net elke zorg voor haar kinderen en deze kunnen elders nergens terecht. Bovendien zijn de kinderen minderjarig, schoolplichtig en is het extreem belangrijk dat er voor hen gezorgd wordt en dit beperkt zich absoluut niet tot het onderhouden van contacten(al dan niet via moderne communicatiemiddelen). Deze stelling raakt dan ook kant noch wal en is dermate van de pot gerukt dat de beslissing moet vernietigd worden. Men houdt er echter geen rekening mee dat de financiële bijdragen enkel van verzoekster afkomstig zijn. wie zal de zorg van deze kinderen op zich nemen bij haar afwezigheid? Dienen de minderjarige kinderen voor zichzelf in te staan? Een andere optie is dat zij geplaatst worden door de jeugdrechtbank terwijl de kinderen nu een veilig en goed onderkomen hebben en het ook beter is op te groeien bij zijn of haar ouder(s).

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er geen grondig en individueel onderzoek naar de situatie van verzoekster is gebeurd.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoekster, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens het dossier van verzoekster niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Verzoekster wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

III.2 Schending van artikel 3 EVRM

(...)

III.3. Schending van art. 8 van het EVRM

In dit dossier wordt geen enkele belangenafweging gemaakt hoewel de fair - balance toets onontbeerlijk is bij het nemen van een weigeringsbeslissing. Men dient een afweging te maken tussen de belangen van de vreemdelinge en die van de overheid bij het nemen van deze beslissing. Indien men vaststelt dat de voordelen voor de overheid gering zijn ten opzichte van het voordeel voor de vreemdeling, dan dient men zich te onthouden van het nemen van deze beslissing.

Ook een toetsing aan de mensenrechten zoals vastgelegd in het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens is onontbeerlijk in onderhavig dossier. Met name artikel 8 EVRM dient grondig te worden onderzocht om na te gaan of deze bepaling niet geschonden wordt!

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende:

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondent™.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Dat er, integendeel tot wat verwerende partij stelt, geen sprake is van een pressing social need.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster verblijft immers zeer lange tijd op het Belgisch grondgebied. Aanvankelijk samen met haar ouders, daarna met haar toenmalige echtgenoot(reeds jaar en dag in de gevangenis verblijvend). Verzoekster was slachtoffer van intrafamiliaal geweld en staat sindsdien alien in voor alle zorg en de opvoeding van haar kinderen.

De vier kinderen van verzoekster beschikken alien over legaal verblijf. Verzoekster en haar kinderen hebben zich naar behoren geïntegreerd in België, alle kinderen zijn hier geboren, lopen/liepen hier school vanaf hun eerste schooldag, drie zijn nog schoolplichtig, ze groeien op met de Belgische normen en waarden, ze hebben nooit strafbare feiten gepleegd en verzoekster kan in haar land van herkomst nergens meer terecht, ook niet voor een tijdelijk verblijf.

Bovendien staat zij helemaal alleen in voor de opvang en opvoeding van haar kinderen gezien hun vader in de gevangenis verblijft. Tevens heeft hij al zeer lang geen contact meer met de kinderen.

Dat er een afweging gemaakt moet worden tussen de verschillende belangen, maar dat dit in onderhavig dossier geenszins gebeurd is. De belangen en de banden die verzoekster heeft, worden gewoon naast zich neergelegd.

In casu bestaat er een privé - en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Het artikel beschermt zowel het privé - als het gezinsleven. Het privéleven is het geheel van persoonlijke, sociale en economische relaties die een persoon heeft opgebouwd in een land.³ Een langdurig verblijf in

een bepaald land vereist in ieder geval een gedegen onderzoek naar het privéleven.⁴ Indien men vaststelt dat er inderdaad sprake is van een privéleven, dan dient de bevoegde autoriteit er het vereiste belang aan te hechten en dan kan een weigering van verblijf een schending inhouden op artikel 8 EVRM⁵ hetwelk naast de bescherming van het gezinsleven ook voorziet in de bescherming van het privéleven.

Artikel 8 definieert het begrip privéleven niet. Het is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het noch mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven.⁶ De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is een feitenkwestie.

Gaat het om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt er in principe geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet er absoluut onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé(- en/of familie- en gezins)leven aldaar kan handhaven en ontwikkelen.⁷ Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds en de samenleving, anderzijds.

Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken Individuen en het algemeen belang.⁶ Wanneer een persoon sociale bindingen in een land heeft uitgebouwd, dan dient men dit te catalogeren onder het privéleven. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon.⁹ Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Verzoekster bouwde hier haar leven uit en wordt door verschillende instanties begeleid. Zij heeft het niet eenvoudig. Jarenlang leefde zij onder het 'bewind' van haar ex-echtgenoot en was zij slachtoffer van intrafamiliaal geweld. Nadat hij werd overgebracht naar de gevangenis had verzoekster de kracht om naar de rechtbank te gaan en een procedure tot echtscheiding in te leiden en te bekomen.

Verzoekster staat er dan ook al jaar en dag alleen voor met haar 4 kinderen.

In de beslissing wordt gesteld dat:

"betrokkene verblijft hier samen met haar kinderen E. (...) (°2004), A. (...) (°2006), A. (...) (°2008) en Y. (...) (°2009). Op basis van de voorgelegde stukken concluderen wij dat de aard en hechtheid van de gezinsband (waarnaar wij verwezen in ons hoorrecht dd. 1211012022) van betrokkene tegenover haar gezinsleden niet wordt toegelicht. Onze dienst beweert niet dat betrokkene absoluut geen band kan hebben niet haar inwonende kinderen, noch dat zij dat niet zou mogen onderhouden. Er wordt in respons op ons hoorrecht gewoonweg geen informatie hieromtrent meegedeeld waardoor wij heden kunnen concluderen dat de aard en de hechtheid van de gezinsband van betrokkene met haar gezinsleden haar in die mate verder kan machtigen tot verblijf. Het feit at zij hier met haar 4 kinderen samen verblijft, doet geen afbreuk aan meermaals gestipuleerde basisvoorwaarde omtrent niet ten laste te vallen of stappen te zetten om niet meer ten laste te vallen van de openbare overheden. De kinderen verkregen inmiddels allen onbeperkt verblijf. Dit betekent eveneens niet dat wij betrokkene op basis daarvan verder moeten machtigen tot beperkt - laat staan onbeperkt - verblijf De verblijfsmachtiging van de kinderen komt met onze beslissing op geen enkele manier in het gedrang. Er ligt niets voor waaruit zou moeten blijken dat er sprake zou zijn van een uitzonderlijke afhankelijkheidsrelatie met één, meerdere en/of zelfs alle van haar familieleden, waardoor een eventuele schending van artikel 8 EVRM met betrekking tot één van deze familieleden dan ook niet aannemelijk wordt gemaakt. Betrokkenes gezins- en familieleden kunnen België in- en uitreizen en kunnen dan ook contact met haar onderhouden in Servie dan wel een ander land en/of dit contact verzorgen via de moderne communicatiemiddelen. "

Verzoekster heeft steeds ingestaan voor haar 4 kinderen. Te stellen dat zij deze eenvoudig kan achterlaten om naar het land van herkomst terug te keren is wel zeer kort door de bocht. Verzoekster is de primaire zorgouder. Hun vader heeft steeds in de gevangenis verbleven en heeft nooit ingestaan voor zorg en opvoeding van zijn kinderen.

Verwerende partij stelt dat zij haar kinderen perfect kan achterlaten, doch men houdt geen rekening met het feit dat hun vader in de gevangenis verblijft. Wanneer verzoekster dient terug te keren naar haar land

van herkomst, zullen haar minderjarige kinderen alleen komen te staan. Dit blijkt voor verwerende partij geen enkel probleem, gezien zij van mening zijn dat moderne communicatiemiddelen de oplossing zijn.

Het ouderlijk gezag werd door de rechtbank alleen aan verzoekster toegekend en er werd aan hun vader geen omgangsrecht toegekend. Tot op heden heeft verzoekster nog steeds exclusief ouderlijk gezag.

De moeder weghalen van haar kinderen, zal dan ook nefaste gevolgen met zich meedragen. De minderjarige kinderen zullen door de rechtbank geplaatst worden en uit hun vertrouwde omgeving worden weggehaald

Bovendien bestaat er steeds een afhankelijkheidsrelatie tussen een moeder en haar kinderen, minstens met de minderjarige kinderen.

Dat dit geheel der omstandigheden wel degelijk als privéleven dient te worden aanzien en dat dit beschermd wordt door artikel 8 EVRM. Minstens het privéleven van verzoekster dient gerespecteerd te worden.

Verzoekster haar belangen situeren zich volledig in België en zij bouwde hier een privéleven op waarbij zij zich intens wist te integreren, ook via de scholing van de kinderen. Wanneer men een afweging maakt aan de hand van de fair balance-toets, dan dient men vast te stellen dat de belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen dan die van de samenleving. Het recht op verblijf dient dan ook te worden verlengd!

Dat er dan ook een billijke afweging moet gemaakt worden in het licht van de fair balancetoets waarin men de belangen van de overheid moet afwegen tegen de belangen van verzoekster om zich hier te vestigen en haar leven verder op te bouwen op het Belgische grondgebied, samen met haar kinderen.

Kruispunt Migratie stelt dat:

"Verwerende partij moet een belangenafweging (fair balance -toets) maken tussen de belangen van de staat en het belang voor verzoekster om op het grondgebied een gezinsleven op te bouwen. In deze afweging moet verwerende partij voldoende gewicht toekennen aan het hoger belang van het kind! "

Ook uw Raad stelt in zijn arrest d.d.31.10.2016 nr. 177 241 dat:

"... blijkt op geen enkele wijze uit de bestreden akte of uit de stukken van het administratief dossier dat de billijke afweging die moest worden gemaakt in het licht van de fair-balance'-toets voorafgaand aan het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten zou hebben plaatsgevonden. Waar in de aanloop naar, dan wel bij het nemen van de bestreden verwijderingsmaatregel dus geen blijk wordt gegeven van deze billijke belangenafweging, kan de Raad alleen maar vaststellen dat de verwerende partij niet tegemoet is gekomen aan de beoordeling die haar toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM. De Raad kan zelf niet tot deze belangenafweging overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf RvS 26 juni 2014, nr. 227 900)."

Zie ook arrest d.d. 21.12.2016 nr. 179890.

III.4. Schending van het Internationale Verdrag betreffende de Rechten van het Kind (IVRK)

Art 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land"

Deze bepaling is een indirecte verwijzing naar het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind.

De kinderen van verzoekster heeft het recht om verzoekster te kennen en door haar te worden verzorgd, dit wordt expliciet verklaard in artikel 7, § 1 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind (IVRK):

"Het kind wordt onmiddellijk na de geboorte ingeschreven en heeft vanaf de geboorte het recht op een naam, het recht een nationaliteit te verwerven en, voor zover mogelijk, het recht zijn of haar ouders te kennen en door hen te worden verzorgd. "

De kinderen hebben het recht op een relatie met verzoekster. verzoekster staat volledig alleen in voor de opvoeding van haar kinderen. Er werd haar het exclusief ouderlijk gezag toegekend. Hun vader verblijft al jaar en dag in de gevangenis en heeft geen enkel contact met de kinderen.

Een verwijdering zal nefaste gevolgen hebben voor de ontwikkeling van de kinderen, zeker gezien hun leeftijd en de band met en afhankelijkheid van verzoekster.

Tevens geldt artikel 9 van het Internationale Verdrag betreffende de Rechten van het Kind:

"1. De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijk recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind.

2. In procedures ingevolge het eerste lid van dit artikel dienen alle betrokken partijen de gelegenheid te krijgen aan de procedures deel te nemen en hun standpunten naar voren te brengen.

3. De Staten die partij zijn, eerbiedigen het recht van het kind dat van een ouder of beide ouders is gescheiden, op regelmatige basis persoonlijke betrekkingen en rechtstreeks contact met beide ouders te onderhouden, tenzij dit in strijd is met het belang van het kind. "

België heeft, als staat die de IVRK heeft ondertekend, de plicht om te waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn/haar ouders. Hier bestaat één uitzondering op: een scheiding is mogelijk als de bevoegde autoriteiten vinden dat dit noodzakelijk is in het belang van het kind. In casu is dit niet in het belang van de kinderen.

Bovendien sprak het Europees Hof zieh reeds uit in een vergelijkbare zaak, nl: Case of Nunez v. Norway (Application no. 55597/09) - 28 June 2011

In dit arrest wordt het volgende vermeld:

§1 . It is to be noted that from their birth in 2002 and 2003, respectively, until the City Court's judgment of 24 May 2007 in the custody case, the children had been living permanently with the applicant, who had also assumed their daily care since her separation from their father in October 2005. (...) As observed by the Supreme Court minority, together with the father, the applicant was the most important person in the children's lives.

§2 . Also, an equally important consequence of the said judgment of 24 May 2007 was that the children, who had lived all their lives in Norway, would remain in the country in order to live with their father, a settled immigrant.

§3 . Moreover, in the assessment of the Supreme Court's minority, the children had experienced stress, presumably due to the risk of their mother's being expelled as well as disruption in their care situation, first by their parents' being separated, then by being moved from their mother's home to that of their father. They would have difficulty in understanding the reasons were they to be separated from their mother. Pending her expulsion and the two-year re-entry ban she would probably not return to Norway and it was uncertain whether they would be able to visit her outside Norway. The Court has taken note that, as observed by the Supreme Court's majority, Mr O. stated that, in the event that the applicant were to be expelled, he would facilitate contacts between the children and her, notably during summer and Christmas holidays. According to the Supreme Court's majority, there was no reason to assume that it would not be possible to maintain contact between the children and the applicant during the expulsion period. Nevertheless, the Court observes that, as a result of the decisions taken in the expulsion case and in the custody case, the children would in all likelihood be separated from their mother practically for two years, a very long period for children of the ages in question. There is no guarantee that at the end of this period the mother would be able to return. Whether their separation would be permanent or temporary is in the realm of speculation. In these circumstances, it could be assumed that the children were vulnerable, as held by the minority of the Supreme Court.

Het EHRM heeft in haar rechtspraak bevestigd dat het belang van het minderjarig kind in overweging moet worden genomen bij de evenwichtsoefening die moet worden gemaakt wanneer een Overheid een beslissing moet nemen over een verblijfskwestie. Bij deze evenwichtsoefening dient men ook rekening te houden met de moeilijkheid dat een minderjarig kind zal/kan ervaren bij een terugkeer naar het land van herkomst van zijn ouder (EHRM 3 Oktober 2014, JEUNESSE t. Nederland)

Het Hof oordeelde als volgt:

"Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. Accordingly, national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any removal of a non-national parent in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly involved by it."
(Eigen markering)

Het Hof wijst op artikel 3 IVRK dat stelt dat nationale instanties het belang van het kind als voornaamste overweging bij hun uitspraken moeten betrekken.

Ook artikel 24 Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie is noemenswaardig. Het bepaalt het volgende:

"1 . Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging. 18.12.2000 Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen C 364/13 NL

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist. "

(Eigen markering)

België erkent de directe werking van dit artikel waarbij de belangen van het kind een essentiële overweging moeten vormen. Zij interpreteert deze bepaling in het licht van artikel 3 IVRK, waardoor dit ook geldt voor beslissingen die onrechtstreeks kinderen raken.¹⁰Hoe dan ook staat het vast dat het belang van het kind een essentiële overweging is die nauwkeurig dient te worden onderzocht met daarin begrepen een "fair-balance" toets met respect voor de mensenrechten.In het arrest nr. 95.142 van 15 januari 2013 werd reeds beslist dat DVZ een afweging dient te maken tussen het inreisverbod en het gezinsleven.

Indien men van mening is dat het IVRK alsnog geen directe werking zou hebben, zijn de rechten van het kind ook opgenomen in de grondwet waardoor men op indirecte wijze hiermee alsnog kan rekening houden. Het belang van het kind wordt door alle instanties hoog in het vaandel gedragen, doch wanneer het er op aankomt, legt men dit naast zieh neer, houdt men geen rekening met het feit dat verzoekster al jaar en dag en helemaal alleen de zorg en opvoeding van de kinderen op zieh neemt, motiveert daar helemaal niets over en stelt men eenvoudigweg en dat een contact mogelijk is via moderne communicatiemiddelen om voor aldus een negatieve beslissing te kunnen nemen, wat ook in casu gebeurd is maar flagrant font is.

Men dient het gezinsleven van verzoekster af te wegen waardoor verlenging van verblijf zieh opdringt. Dat er wel degelijk een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen moeder en kinderen. Deze gewoon naast zieh neerleggen is onverantwoord.

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situa tie van verzoekster.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die deze beslissing zou hebben voor verzoekster en haar gezinsleven.

Dat dit dan ook een flagrante schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel!

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie van verzoekster.

Dat de beslissing van de Staatssecretaris aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en men zich duidelijk vergist in dit dossier en een en ander over het hoofd heeft gezien.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden aangezien zij het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel en art. 3 en 8 van het EVRM en IVRK flagrant schendt.”

3.2. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991.

De verzoekende partij toont geen schending van de formele motiveringsplicht aan.

3.3. Waar verzoekende partij kritiek uit op de motieven van de bestreden beslissing, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het redelijkheidbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.4. *In casu* blijkt dat het tijdelijk verblijf, dat de verzoekende partij oorspronkelijk had verkregen in functie van haar huwelijk met de in België verblijfsgerechtigde heer B.B., werd verlengd om humanitaire redenen op grond van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door (de Minister) of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 13 van de Vreemdelingenwet luidt verder:

“§ 1.

Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.

(..)

§ 2.

Op aanvraag van de betrokkene wordt de verblijfstitel door het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats verlengd of vernieuwd, op voorwaarde dat die aanvraag werd ingediend vóór het verstrijken van de titel en dat de minister of zijn gemachtigde de machtiging voor een nieuwe periode heeft verlengd of de toelating tot verblijf niet heeft beëindigd.

De Koning bepaalt binnen welke termijnen en onder welke voorwaarden de vernieuwing of de verlenging van de verblijfsvergunningen moet worden aangevraagd.

(..)

§ 3.

De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

(..)

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden.

(..)

Wanneer de in het eerste lid bedoelde vreemdeling vergezeld of vervoegd werd door een in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 7° bedoeld familielid, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, de duur van zijn verblijf op het grondgebied van het Rijk, het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van oorsprong.

(..)"

De verzoekende partij betwist niet dat één van de voorwaarden voor verlenging van haar tijdelijk verblijf het niet afhankelijk zijn van de openbare overheden betreft.

3.5. Zij meent echter dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het geheel en alle elementen van het dossier, dat zij reeds lang op het Belgische grondgebied verblijft, dat zij op minderjarige leeftijd met haar ouders naar België vluchtte en hier is opgegroeid, dat de verwerende partij meent dat zij haar kinderen hier kan achterlaten, ondanks het feit dat zij de meerderjarige leeftijd nog niet bereikt hebben, dat de opvoeding in de nabijheid perfect kan vervangen worden door de opvoeding via moderne communicatiemiddelen, en dit terwijl zij het exclusief ouderlijk gezag heeft gekregen via de familierechtbank, dat men er volledig aan voorbijgaat dat zij de enige is die in het gezin voor de kinderen zorgt. Zij wijst erop dat zij tot op heden een gezinscel met haar kinderen vormt, dat zij jaar en dag helemaal alleen alle zorg en onderhoud voor haar kinderen op zich heeft genomen, dat het alles behalve redelijk is te stellen dat de minderjarige kinderen hier zonder hun moeder kunnen verblijven te meer daar het kind dat net meerderjarig is geworden ook niet meer samenwoont op het adres van de moeder en de minderjarige kinderen, dat het alle verbeelding tart dat een moeder van haar minderjarige kinderen wordt weggetrokken en van hen gescheiden wordt, terwijl zij net de enige is waarop ze kunnen terugvallen en die voor hen kan zorgen. Zij meent dat het zeer kort door de bocht is om te stellen dat een moeder haar (al dan niet) minderjarige kinderen kan achterlaten temeer dat er geen rekening mee wordt gehouden dat de vader van de kinderen al jarenlang uit beeld is, veroordeeld werd voor intra-familiaal geweld en op geen enkel vlak de zorg en opvoeding op zich kan nemen, dat zij net elke zorg voor haar kinderen uitsluitend draagt en deze elders nergens terecht kunnen, dat de kinderen bovendien minderjarig en schoolplichtig zijn en het extreem belangrijk is dat er voor hen gezorgd wordt en dit zich absoluut niet beperkt tot het onderhouden van contacten (al dan niet via moderne communicatiemiddelen), dat een dergelijke stelling kant noch wal raakt en dermate van de pot gerukt is dat de beslissing moet vernietigd worden. Zij betoogt ook dat de verwerende partij er geen rekening mee houdt dat de financiële bijdragen enkel van haar afkomstig zijn en stelt zich de vraag wie de zorg voor de kinderen op zich zal nemen bij haar afwezigheid, of de kinderen voor zichzelf dienen in te staan. Zij wijst erop dat een andere optie is dat de kinderen geplaatst zullen worden door de jeugdrechtbank terwijl zij nu een veilig en goed onderkomen hebben en het beter is op te groeien bij de ouder(s). Zij meent dat uit de bestreden beslissing blijkt dat geen grondig en individueel onderzoek naar haar situatie is gebeurd. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij de materiële motiveringsplicht flagrant schendt doordat zij op grond van de feitelijke gegevens van het dossier niet correct heeft geoordeeld en onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

In het kader van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, herhaalt de verzoekende partij dat zij reeds zeer lange tijd op het Belgische grondgebied verblijft, aanvankelijk met haar ouders en daarna met haar toenmalige echtgenoot, dat zij slachtoffer was van intra-familiaal geweld en sindsdien alleen instaat voor alle zorg en opvoeding van de kinderen, dat haar vier kinderen allen over een legaal verblijf beschikken, dat zij en haar kinderen zich naar behoren hebben geïntegreerd in België, alle kinderen hier geboren zijn, school liepen/lopen vanaf hun eerste schooldag, drie nog schoolplichtig zijn, ze opgroeien met de Belgische waarden en normen, ze nooit strafbare feiten hebben gepleegd en zij in haar herkomstland nergens meer terecht kan, ook niet voor een tijdelijk verblijf. Zij wijst er nogmaals op dat zij helemaal alleen instaat voor de opvang en opvoeding van haar kinderen gezien hun vader in de gevangenis verblijft, dat hij tevens al zeer lang geen contact meer heeft met de kinderen. Zij meent dat een belangenafweging moet gebeuren, doch dat dit geenszins is gebeurd, dat de verwerende partij haar belangen en haar banden gewoon naast zich neerlegt. De verzoekende partij verduidelijkt dat zij hier een

leven uitbouwde en door verschillende instanties wordt begeleid, dat zij het niet eenvoudig heeft, dat zij jarenlang onder het bewind van haar ex-echtgenoot leefde en slachtoffer was van intra-familiaal geweld, dat nadat hij werd overgebracht naar de gevangenis, zij de kracht had om naar de rechtbank te gaan en een procedure tot echtscheiding in te leiden en te bekomen, dat zij er dan ook al jaar en dag alleen voor staat met vier kinderen. Zij meent dan ook dat stellen dat zij haar kinderen eenvoudig kan achterlaten om naar het herkomstland terug te keren wel zeer kort door de bocht is, dat zij de primaire zorgouder is, dat de vader steeds in de gevangenis heeft verbleven en nooit heeft ingestaan voor de zorg en opvoeding van de kinderen, dat waar de verwerende partij stelt dat zij haar kinderen perfect kan achterlaten, men geen rekening houdt met het feit dat de vader in de gevangenis verblijft, dat wanneer zij dient terug te keren, de kinderen alleen zullen komen te staan, dat dit voor de verwerende partij geen probleem blijkt, gezien zij van mening is dat moderne communicatiemiddelen de oplossing zijn, dat het ouderlijk gezag door de rechtbank alleen aan haar werd toegekend en er aan de vader geen omgangsrecht werd toegekend, dat zij tot op heden nog steeds het exclusief ouderlijk gezag heeft, dat de moeder weghalen van haar kinderen, dan ook nefaste gevolgen met zich zal meedragen, dat zij door de rechtbank geplaatst zullen worden en uit hun vertrouwde omgeving zullen worden weggehaald en dat er bovendien steeds een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen een moeder en haar kinderen, minstens met de minderjarige kinderen.

In het kader van het hoger belang van het kind, betoogt de verzoekende partij nog dat de kinderen het recht hebben om haar te kennen en door haar te worden verzorgd, dat zij het recht hebben op een relatie met haar en dat zij volledig alleen instaat voor de opvoeding van haar kinderen, dat haar het exclusief ouderlijk gezag werd toegekend en de vader sinds jaar en dag in de gevangenis verblijft en geen enkel contact heeft met de kinderen, dat een verwijdering nefaste gevolgen zal hebben voor de ontwikkeling van de kinderen, zeker gezien hun leeftijd en de band met en afhankelijkheid van de verzoekende partij. De verzoekende partij wijst er nog op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) in haar rechtspraak bevestigd heeft dat het belang van het minderjarig kind in overweging moet genomen worden bij de evenwichtsoefening die moet worden gemaakt wanneer de overheid een beslissing moet nemen over een verblijfskwestie, dat men bij deze oefening ook rekening moet houden met de moeilijkheid die een minderjarig kind zal of kan ervaren bij een terugkeer naar het herkomstland van diens ouder. De verzoekende partij betoogt dat het belang van het kind door alle instanties hoog in het vaandel wordt gedragen, doch wanneer het erop aankomt, men dit naast zich neerlegt, men geen rekening houdt met het feit dat zij al jaar en dag helemaal alleen de zorg en opvoeding van de kinderen op zich neemt, dat men daarover helemaal niets motiveert en eenvoudigweg stelt dat een contact mogelijk is via de moderne communicatiemiddelen, om een negatieve beslissing te nemen. Zij wijst erop dat men haar gezinsleven dient af te wegen waardoor een verlenging van haar verblijf zich opdringt, dat er wel degelijk een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen moeder en kinderen, dat dit naast zich neerleggen, gewoon onverantwoord is. Zij wijst er nog op dat geen afweging wordt gemaakt van de gevolgen die deze beslissing zou hebben voor haar en haar gezinsleven.

3.6. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

3.7. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (zie EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzoudhi v. Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, nr. 37295/97, Yildiz v. Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ niet. Het betreft een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht moet worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven is dan ook een feitenkwestie.

De verzoekende partij verwijst naar haar gezinsleven met haar drie minderjarige kinderen en haar net meerderjarig geworden zoon.

De Raad stelt vast dat omtrent het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM de verwerende partij in de bestreden beslissing motiveert:

“Betrokkene verblijft hier samen met haar kinderen E. (...) (°2004), A. (...) (°2006), A. (...) (°2008), en Y. (...) (°2009). Op basis van de voorgelegde stukken concluderen wij dat de aard en hechtheid van de gezinsband (waarnaar wij verwezen in ons hoorrecht dd. 12/10/2022) van betrokkene tegenover haar gezinsleden niet wordt toegelicht. Onze dienst beweert niet dat betrokkene absoluut geen band kan hebben met haar inwonende kinderen, noch dat zij dat niet zou mogen onderhouden. Er wordt in respons op ons hoorrecht gewoonweg geen informatie hieromtrent meegedeeld waardoor wij heden kunnen concluderen dat de aard en de hechtheid van de gezinsband van betrokkene met haar gezinsleden haar in die mate verder kan machtigen tot verblijf. Het feit dat zij hier met haar 4 kinderen samen verblijft, doet geen afbreuk aan meermaals gestipuleerde basisvoorwaarde omtrent niet ten laste te vallen of stappen te zetten om niet meer ten laste te vallen van de openbare overheden. De kinderen verkregen inmiddels allen onbeperkt verblijf. Dit betekent eveneens niet dat wij betrokkene op basis daarvan verder moeten machtigen tot beperkt -laat staan onbeperkt- verblijf. De verblijfsmachtiging van de kinderen komt met onze beslissing op geen enkele manier in het gedrang.

Er ligt niets voor waaruit zou moeten blijken dat er sprake zou zijn van een uitzonderlijke afhankelijkheidsrelatie met één, meerdere en/of zelfs allé van haar familieleden, waardoor een eventuele schending van artikel 8 EVRM met betrekking tot één van deze familieleden dan ook niet aannemelijk wordt gemaakt.”

Uit deze motieven lijkt te kunnen worden afgeleid dat de verwerende partij door te stellen dat er niets voorligt *“waaruit zou moeten blijken dat er sprake zou zijn van een uitzonderlijke afhankelijkheidsrelatie met één, meerdere en/of zelfs allé van haar familieleden”*, waardoor een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt, het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar minderjarige kinderen en haar net meerderjarig geworden kind, betwist daar niets werd voorgelegd omtrent de aard en de hechtheid van de gezinsband of omtrent de afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoekende partij en haar kinderen.

De verzoekende partij betoogt dat er steeds een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen een moeder en haar kinderen, minstens met de minderjarige kinderen, dat dit gewoon naast zich neerleggen, onverantwoord is.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat een kind dat wordt geboren uit een gehuwd of samenwonend koppel, *ipso iure* deel uitmaakt van dit gezin en dat bijgevolg vanaf de geboorte, en door het loutere feit ervan, een band ontstaat tussen dit kind en zijn ouders die een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM uitmaakt (EHRM (GK) 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije, § 94; EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28; EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59; EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 27 oktober 1994, Kroon/Nederland, § 30; EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, §§ 44-45). De gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt in principe verondersteld. De (echt)scheiding van de ouders maakt geen einde aan deze als gezinsleven geldende natuurlijke band tussen ouder en kind (EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, §§ 44 en 50; zie ook Europese Commissie voor de Rechten van de Mens (hierna: ECRM) 13 juli 1987, Irlen/Bondsrepubliek Duitsland), ook niet ten aanzien van de ouder die hierdoor niet langer samenwoont met het kind (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59; EHRM 21 juni 1988, Berrehab/Nederland, § 21).

Slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan aangenomen worden dat er geen sprake meer is van een gezinsleven tussen een ouder en diens minderjarig kind (EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28; EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32). Omstandigheden zoals het gegeven dat een ouder vlak na de scheiding geen pogingen ondernam om zijn kind te zien of zich niet aan de afspraken hield

wanneer hij dit wel wenste, en dat, nadat het contact was hersteld, het kind en de ouder elkaar niet op regelmatige basis, maar slechts af en toe ontmoetten, maken volgens het Hof niet zulke uitzonderlijke omstandigheden uit (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 60).

In zoverre uit de bestreden beslissing kan afgeleid worden dat de verwerende partij *in casu* vereist dat omtrent de afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoekende partij en haar minderjarige kinderen bewijsstukken dienden te worden voorgelegd, is een dergelijke beoordeling niet conform de rechtspraak van het EHRM. Er wordt immers nergens betwist dat de verzoekende partij drie minderjarige kinderen heeft die allen in België verblijfsgerechtigd of verblijfs gemachtigd zijn. De gezinsband tussen de ouder en de minderjarige kinderen wordt verondersteld. De verwerende partij toont in de bestreden beslissing geenszins aan dat er uitzonderlijke omstandigheden zijn waardoor aangenomen kan worden dat er geen sprake meer is van een gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar minderjarige, inwonende, kinderen.

De verzoekende partij kan *in casu* dan ook gevolgd worden waar zij wijst op een onzorgvuldigheid door het door de verwerende partij naast zich neerleggen van het feit dat er steeds een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen een moeder en haar kinderen, minstens met de minderjarige kinderen.

Het betoog van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen dat de verzoekende partij haar gezinsbanden niet heeft toegelicht, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk.

3.8. Voorts blijkt echter dat de verwerende partij zich niet heeft beperkt tot voormelde overwegingen inzake het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar minderjarige kinderen, doch is overgegaan tot een belangenafweging en dit als volgt:

“Betrokkene verblijft hier samen met haar kinderen E. (...) (°2004), A. (...) (°2006), A. (...) (°2008), en Y. (...) (°2009). Op basis van de voorgelegde stukken concluderen wij dat de aard en hechtheid van de gezinsband (waarnaar wij verwezen in ons hoorrecht dd. 12/10/2022) van betrokkene tegenover haar gezinsleden niet wordt toegelicht. Onze dienst beweert niet dat betrokkene absoluut geen band kan hebben met haar inwonende kinderen, noch dat zij dat niet zou mogen onderhouden. Er wordt in respons op ons hoorrecht gewoonweg geen informatie hieromtrent meegedeeld waardoor wij heden kunnen concluderen dat de aard en de hechtheid van de gezinsband van betrokkene met haar gezinsleden haar in die mate verder kan machtigen tot verblijf. Het feit dat zij hier met haar 4 kinderen samen verblijft, doet geen afbreuk aan meermaals gestipuleerde basisvoorwaarde omtrent niet ten laste te vallen of stappen te zetten om niet meer ten laste te vallen van de openbare overheden. De kinderen verkregen inmiddels alien onbeperkt verblijf. Dit betekent eveneens niet dat wij betrokkene op basis daarvan verder moeten machtigen tot beperkt -laat staan onbeperkt- verblijf. De verblijfsmachtiging van de kinderen komt met onze beslissing op geen enkele manier in het gedrang.

Er ligt niets voor waaruit zou moeten blijken dat er sprake zou zijn van een uitzonderlijke afhankelijkheidsrelatie met één, meerdere en/of zelfs allé van haar familieleden, waardoor een eventuele schending van artikel 8 EVRM met betrekking tot één van deze familieleden dan ook niet aannemelijk wordt gemaakt. Betrokkenes gezins- en familieleden kunnen België in- en uitreizen en kunnen dan ook contact met haar onderhouden in Servië dan wel een ander land en/of dit contact verzorgen via de moderne communicatiemiddelen. De leeftijd van de kinderen varieert van +-13 jaar naar +- 19 jaar. Gezien de leeftijd van de kinderen achten wij het niet onmogelijk dat de moderne communicatiemiddelen kunnen worden gebruikt om het contact te onderhouden.

Gezien de kinderen intussen alien gemachtigd werden tot onbeperkt verblijf, kunnen zij haar komen bezoeken in het land van herkomst of in het buitenland in het algemeen. Er worden geen elementen naar voor gebracht waarom dit niet mogelijk zou zijn. Ook het medische document geeft onze dienst geen doorslaggevende informatie waaruit kan blijken dat betrokkene niet kan reizen. Indien betrokkene verblijf wenst op basis van een andere reden, dient zij daarvoor de in de wet uitgestippelde procedure te volgen.

Let wel: de (minderjarige) kinderen zijn echter op geen enkele manier verplicht om België te verlaten om hun moeder te vergezellen, dit is de verantwoordelijkheid van de ouders om deze kwestie te overwegen. Bijgevolg is het geen verplichting dat de kinderen hun vertrouwde omgeving zouden moeten verlaten. Gezien er een deel van de kinderen intussen meerderjarig zijn, kunnen zij bijv. voor een korte période ofwel de zorg eventueel overnemen, ofwel meereizen met betrokkene. Onze dienst concludeert dat de veiligheid en het emotionele welzijn van de kinderen niet dusdanig wordt bedreigd of verstoord wanneer betrokkene zich voor een korte période naar het buitenland zou begeven om een verblijfsaanvraag (al

dan niet gezinshereniging) in te dienen via de wet voorziene procedure. Immers, niets daarvan wordt voorgelegd. Bijgevolg lijkt het ons een redelijke overweging dat de kinderen, zij het voor een korte période, zich eventueel mee kunnen verplaatsen met hun moeder.”

3.9. De Raad wijst erop dat *in casu* sprake is van een weigering van een voortgezet verblijf, waarbij het EHRM aanvaardt dat er een inmenging is en het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging dient te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag met name toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62). Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, nr. 51564/99, Conka v. België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De Raad dient te onderzoeken of deze inmenging beantwoordt aan de criteria van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM hetwelk uitdrukkelijk een inmenging van het openbaar gezag in het privé- of gezinsleven toelaat indien dit bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing is getroffen in toepassing van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet. De inmenging is aldus bij wet voorzien, wat door de verzoekende partij overigens niet wordt betwist. De verblijfsreglementering, zoals voorzien in de Vreemdelingenwet, heeft tot doel om de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen te controleren. Het is een vaststaand beginsel van internationaal recht dat het de taak is van de Staat om de openbare orde te waarborgen en dat migratiecontrole daar uitdrukkelijk deel van uitmaakt (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga t. België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim t. België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali t. Verenigd Koninkrijk, § 67). De inmenging streeft aldus één van de in artikel 8, tweede lid, van het EVRM opgesomde doelen na.

De volgende vraag die rijst, is of de inmenging in het gezinsleven noodzakelijk is, met name of deze gerechtvaardigd wordt door een dwingende sociale behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia t. Frankrijk, par. 52). Deze beoordeling geschiedt aan de hand van de “fair balance”-toets, waarbij wordt nagegaan of een billijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, Maslov t. Oostenrijk, par. 76).

De gemachtigde besliste tot het niet verlengen van het tijdelijk verblijf van de verzoekende partij omdat zij niet bewijst te voldoen aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarden, meer bepaald het niet meer afhankelijk zijn van de openbare overheden.

Het stellen van dergelijke vereiste en een verblijfsrechtelijke sanctionering houdt verband met een legitiem doel, met name het belang van het economisch welzijn van het land. De getroffen maatregelen moeten evenwel noodzakelijk zijn, met name is het proportioneel met het nagestreefde legitiem doel. Daarbij geldt een beoordelingsmarge.

Het Hof overweegt dat de beoordelingsmarge voor wat betreft het economische, fiscale of sociale beleid, en waarover de meningen binnen een democratische samenleving normaal gezien sterk kunnen verschillen, onvermijdelijk ruimer is (EHRM november 2010, Şerife Yiğit t. Turkije (GK), §100. Zie in deze zin ook EHRM 11 juni 2013, Hasanbasic t. Zwitserland, §§ 57-66; EHRM 25 maart 2014, Palanci t. Zwitserland, § 58).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM – onder meer Konstatinov tegen Nederland, arrest van 26 april 2007, nr. 16351/03, en Nunez tegen Noorwegen, arrest van 28 juni 2011, nr. 55597/09 – dient een "*fair balance*" te worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling enerzijds en het Belgisch algemeen belang anderzijds, ongeacht of er een positieve of negatieve verplichting is.

Uit de vaste rechtspraak van het EHRM, onder meer het arrest Rodrigues da Silva en Hoogkamer tegen Nederland van 31 januari 2006, nr. 50435/99 volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens gezin enerzijds en het Belgisch algemeen belang dat is gediend bij het waarborgen van de openbare orde en in het bijzonder het recht om het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga t. België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim t. België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali t. Verenigd Koninkrijk, § 67) anderzijds. Hierbij moeten alle voor die belangenafweging nuttige feiten en omstandigheden worden betrokken.

Voorts dient erop te worden gewezen dat de gemachtigde er tevens op basis van de Vreemdelingenwet, en meer bepaald op grond van artikel 13, §3 van de Vreemdelingenwet, toe gehouden is om rekening te houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. Dit zijn criteria die eveneens in de rechtspraak van het EHRM met betrekking tot de toepassing van artikel 8 van het EVRM worden gehanteerd (zie EHRM 2 augustus 2001, nr. 54273/00, Boulitif t. Zwitserland, par. 48 en EHRM 18 oktober 2006, nr. 46410/99, Üner t. Nederland, par. 58).

Indien minderjarige kinderen betrokken zijn, *quod in casu*, dan moet het hoger belang van deze kinderen in acht worden genomen. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136). Dienaangaande moeten nationale beslissingsorganen, bij afweging van de belangen van kinderen, alle elementen van bewijs toetsen ten aanzien van de praktische gevolgen, de haalbaarheid en de proportionaliteit van de verwijdering van de ouder met vreemde nationaliteit, teneinde daadwerkelijke bescherming te verschaffen en voldoende gewicht te geven aan de belangen van de rechtstreeks betrokken kinderen / de kinderen die rechtstreeks worden geraakt door de beslissing (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). De impact van de bestreden beslissing op de betrokken kinderen is dan ook een belangrijke overweging.

Bijzondere aandacht wordt daarom besteed aan omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals hun leeftijd, hun situatie in het gastland en het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 118).

3.10. In welke mate het over het hoofd zien door de verwerende partij van het feit dat een beschermingswaardig gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar minderjarige inwonende kinderen wordt vermoed, bij het gebrek aan aantonen van contra-indicaties betreffende het bestaan van deze gezinsbanden, een invloed heeft gehad op de in punt 3.8. weergegeven belangenafweging is de Raad niet volledig duidelijk. In elk geval is de mate waarin de minderjarige kinderen afhankelijk zijn van de verzoekende partij een factor waarmee de verwerende partij gehouden was rekening te houden bij het in overweging nemen van het hoger belang van het kind, in het kader van de belangenafweging.

Het is om deze reden reeds niet duidelijk of de verwerende partij bij haar belangenafweging uitgegaan is van de juiste feitelijke gegevens, deze correct heeft beoordeeld en niet op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld.

3.11. Voorts stelt de Raad vast dat in de belangenafweging en mede betreffende het hoger belang van de minderjarige kinderen, enerzijds wordt gemotiveerd dat de verblijfsmachtiging van de kinderen met

deze beslissing niet in het gedrang komt, dat de gezinsleden België kunnen in- en uitreizen, dat zij de verzoekende partij kunnen bezoeken in het herkomstland of buitenland en contact met de verzoekende partij kunnen onderhouden in Servië dan wel een ander land en/of dit contact kunnen verzorgen via moderne communicatiemiddelen, dat de leeftijd varieert tussen ongeveer 13 en 19 jaar, dat de kinderen gezien de leeftijd in de mogelijkheid zijn contact te onderhouden via moderne communicatiemiddelen, dat de kinderen niet verplicht zijn België te verlaten om hun moeder te vergezellen, dat de ouders die kwestie moeten overwegen, dat er aldus geen verplichting is voor de kinderen om hun vertrouwde omgeving te moeten verlaten, dat gezien een deel van de kinderen intussen meerderjarig zijn, zij voor een korte periode de zorg kunnen overnemen, dat geconcludeerd kan worden dat *“de veiligheid en het emotionele welzijn van de kinderen niet dusdanig wordt bedreigd of verstoord wanneer betrokkene zich voor een korte période naar het buitenland zou begeven om een verblijfsaanvraag (al dan niet gezinshereniging) in te dienen via de wet voorziene procedure”*. Anderzijds wordt gesteld dat de kinderen kunnen meereizen met de verzoekende partij, dat *“de veiligheid en het emotionele welzijn van de kinderen niet dusdanig wordt bedreigd of verstoord wanneer betrokkene zich voor een korte période naar het buitenland zou begeven om een verblijfsaanvraag (al dan niet gezinshereniging) in te dienen via de wet voorziene procedure”*, dat *“niets daarvan wordt voorgelegd”* en dat het bijgevolg *“een redelijk overweging (lijkt) dat de kinderen, zij het voor een korte période, zich eventueel mee kunnen verplaatsen met hun moeder.”*

3.12. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt inderdaad niet dat de verwerende partij afdoende rekening heeft gehouden met het feit dat zij reeds lange tijd de primaire en enige zorgdrager is voor de minderjarige kinderen over wie zij, blijkens het administratief dossier, het exclusief ouderlijk gezag werd toegewezen of met het feit dat haar vier kinderen allen over een legaal verblijf beschikken, dat alle kinderen hier geboren zijn, school liepen/lopen vanaf hun eerste schooldag en drie kinderen nog schoolplichtig zijn.

Immers blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing niet dat de verwerende partij oog heeft gehad voor de concrete individuele situatie van de minderjarige kinderen van de verzoekende partij, zoals hun leeftijd, hun situatie in het gastland, eventuele moeilijkheden die zij zullen ondervinden in het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van de verzoekende partij. Van dit alles is geen onderzoek terug te vinden in de bestreden beslissing. Er worden enkele algemene mogelijkheden naar voor geschoven, zoals het feit dat de minderjarige kinderen kunnen in België verblijven met de meerderjarig geworden kinderen – waarbij nog dient opgemerkt te worden dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing slechts één kind, en dit sinds 11 april 2022, de meerderjarigheid heeft bereikt – en contact onderhouden met de verzoekende partij middels korte bezoeken en/of moderne communicatiemiddelen of het feit dat het gehele gezin het gezinsleven kan verderzetten in een ander land, zonder dat evenwel blijkt dat de verwerende partij enig concreet onderzoek heeft gevoerd naar de impact hiervan op het hoger belang van de kinderen. De Raad merkt hierbij op dat belang bestaande uit het economisch welzijn van het land wel degelijk een legitieme doelstelling kan zijn, waarbij de aanwezigheid van minderjarige kinderen in België geenszins op zich een ‘troefkaart’ is om een beëindiging van het verblijf te beletten. Maar de verzoekende partij vermag wel te verwachten dat haar gezinsbelangen en zeker de belangen van de minderjarige kinderen concreet worden afgewogen, *quod non in casu*.

3.13. De Raad wijst er in deze op dat hij slechts een wettigheidscontrole uitoefent op de bestreden beslissing. Dit houdt in dat hij enkel nagaat of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of zij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *“fair balance”* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé-, gezins- en familieleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde en de nationale veiligheid. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren en het vastgestelde gebrek aan zorgvuldige afweging zelf gaan remediëren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637).

3.14. Waar de verwerende partij in haar nota met opmerkingen verwijst naar het arrest nr. 189 977 van 20 juli 2017 van de Raad, wijst de Raad erop dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de situatie intussen gewijzigd is – onder meer op het vlak van het ouderlijk gezag ten aanzien van de minderjarige kinderen – alsook dat het voormeld arrest werd gevelde naar aanleiding van een beroep tegen een beslissing waarbij de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard bij gebreke aan aangetoonde buitengewone

omstandigheden en die beslissing aldus, in tegenstelling tot de *in casu* bestreden beslissing, geen weigering van een voortgezet verblijf betrof.

Door in de verweernota louter de motieven van de bestreden beslissing te herhalen en eveneens te stellen dat het de verzoekende partij vrijstaat om op grond van de geijkte procedures een verblijfsaanvraag in te dienen, zoals ook aangegeven in de bestreden beslissing, weerlegt de verwerende partij de voorgaande vaststellingen niet.

Betreffende het argument dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel is, dient te Raad evenwel op te merken dat de verwerende partij in haar beslissing zelf uitdrukkelijk gewag maakt van een beoordeling in het licht van artikel 8 van het EVRM. De verwerende partij kan bezwaarlijk eerst zelf toepassing maken van voormelde verdragsbepaling in haar beslissing, doch indien zij wordt geconfronteerd met de gebrekkige toepassing ervan, in de nota met opmerkingen laten uitschijnen dat de verzoekende partij zich niet op deze verdragsbepaling zou kunnen beroepen. Bovendien blijkt uit artikel 13, §3 van de Vreemdelingenwet, zoals de verwerende partij ook zelf aangeeft in de bestreden beslissing, dat rekening dient gehouden te worden met de aard en de hechtheid van de gezinsband.

Het gaat *in casu* om de gezinsband tussen de verzoekende partij en haar (minderjarige) kinderen van 19 jaar, 16 jaar, 14 jaar en 13 jaar op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, waarbij blijkt dat de kinderen steeds hebben ingewoond bij de verzoekende partij en de verzoekende partij de enige en primaire zorgdrager is voor de kinderen alsook blijkt dat de kinderen in België geboren zijn en hier allen altijd school hebben gelopen.

De Raad herhaalt dat de bestreden beslissing algemene mogelijkheden naar voor schuift, waarbij elke concrete afweging van het hoger belang van het kind ontbreekt. Zo is geen enkel spoor terug te vinden van een onderzoek naar de impact van de bestreden beslissing op de kinderen, rekening houdend met hun leeftijd, hun situatie in het gastland (*in casu* het land waar ze allen geboren zijn en intussen verblijfsgerechtigd en altijd hebben schoolgelopen en de meesten onder hen nog steeds schoolgaand zijn), eventuele moeilijkheden die zij zullen ondervinden in het land van herkomst van de verzoekende partij en de mate waarin zij afhankelijk zijn van de verzoekende partij, hun enige zorgdrager.

Het kwam de verwerende partij toe om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven, waarbij bijzondere aandacht wordt besteed aan de impact van de bestreden beslissing op de minderjarige kinderen. Dat de verzoekende partij niet voldoet aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarde dat zij niet meer afhankelijk mag zijn van de openbare overheden of stappen heeft gezet richting onafhankelijkheid van de openbare overheden, wordt door de Raad niet betwist. Dit betekent echter niet dat de gezinsbelangen en het hoger belang van de kinderen in een bepaald geval niet zwaarder kunnen doorwegen.

De verwerende partij kan dus worden gevolgd dat de loutere aanwezigheid van haar minderjarige kinderen in België nog niet wil zeggen dat haar verblijfsrecht in toepassing van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet moet worden verlengd en dit des te meer geldt nu er uitdrukkelijke voorwaarden waren gekoppeld aan de toekomstige verlenging, doch weerlegt zij de vaststellingen van onderhavig arrest niet.

3.15. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt aannemelijk gemaakt.

Aangezien aangevoerde onderdelen van de middelen tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in de onderzochte middelen aangehaalde bepalingen of beginselen of van de overige middelen/middelonderdelen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

De middelen zijn, in de aangegeven mate, gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 augustus 2023 tot weigering verlenging tijdelijk verblijf wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend vierentwintig door:

N. VERMANDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER